

Kruutdöppes Hoff

von Hans Spennes

Et ess all ärsch lang her. Et wohr enn die Ziet, wo enn Ooverkassel noch enn Schwemmbrock wohr, omm Ring noch wennisch Scheppe fuhre, blooß Nache onn Flöbe. Die Brock woot et Naitz zue-mäckt, dat heescht, die Pontongs wooten an et Ufer jetrocke. Domött wohr dä Ring dann wieher frej.

Die mejste Scheppe onn Flöbe mejke Naitz am Ufer fass, denn em Düstere konnte se nix kicke. Äwer och damohls johf et schon sonn, die et ärsch dröck hadde. Onn wenn dann dä Moon bej vollem Leeit jelöit hätt, trauden se sesch, och em Düstere ze fahre.

So mot dat dann enn sonn Nait och jewäss sinn. Sonne „lehlje“ ess bejm Moonschien wiederjefahre. Veletts hätt sesch op eemohl enn decke Wolk vörr dä Moon jeschove on et woot möt eene Schlach zackedüster. Dä Kääl, dä dat stüüre ding, koss op eemohl nix mie senn onn ess dann irjendwie voll jäje die Muur am Schlossturm jefahre. Dat hätt dat Floß net uutjehalde on ess uutenanger jebrohke. Von die Männer op däm Floß hant se nie mieh jet jehööt. Die sind wall erdronke. Dat Holt ess d'r Ring eraff jeschomme on hätt, so denkt m'r, so manche Zupp tösche Keeschwäät on Amsterdam wärm jemäckt. Möt die Saakes,

die die Kääls bej sesch hadde, wohr et so, dat se ihr janz Zöisch emmer en Kess sammelde. Die jing natürlisch net derek onger. Se schwomm noch e Stöck on blääv dann och döks am Ufer hange. On wenn se dann so doh looch, jehööde se däm, däm doh dä Jronk jehööde. Dat wohr net so janz pöck, äwer dat klappde. Hütt wöht m'r saare: Angewandtes Recht!

Dä Klantes Drickes, enne kleene Buur, hä hat so zwej Morje Lank, also eene, m'r kann saare, ärme Mann, wohr an sonne Morje ärsch früh ongerwäas.

Nou mot m'r noch saare: sonne kleene Buure, die konnte von iehr Lank alleen net lääwe. Se holpe bej die jroote Buure em Beu on bejm Drösche, em Wenkter deje se Bradsche on Mange maake, angere mejke Matte uut Ströh oder Ried för de Messbedder. Dat braite se dann denne Jroote on kräsche och e paar Jrösche dofüür.

Dä Drickes jing och rejelmäbisch am Ring vorbej, öm sesch jet ze sööke. Mejestens fong hä e paar Stöckskes Holt, die konnt m'r em Wenkter joot jebruuke. Anger Kiehr vellets e Stöck Sejeldook oder e Sejl. An dä Morje äwer soh hä en Kess. Die wohr an enne Struuk am Rank vom Ring hange

jebleeve. Doh wohr bestimmt jet dren, wat m'r jebrauke konnt. Hä meijk die Kess op, se wohr voll möt Pluute, noch net enns naat jewohne. On wie'e dann so wieder kejk, loch doh onge och noch so klejn Kiske. Wie hä dat opmejk, krääsch'e janz jroote Oore. Doh wohr nääve sonne Papierkrohmen en janze Hoffel Joldstöckskes dren: „Wat jetz“, dachte, „eijentlich jehööt et mesch joh net! Äwer, wenn jetz Hochwater wüür, wüür et joh och noch e Stöck wieder jeschwomme, on dann wüür et janz bestemmt kött vörr minn Kau hange jebleeve. On, joh, dat ess et. Esch speel jetz Hochwater on draach et dohin. Jewess hätt och ose Herrjott nix dojäje.“

Jrad hätt hä sesch die Kess jepackt, doh süüt'e die janze Bajaasch vam Schlosshoff koome, d'r Verwalter, drej Knaite, seschs Määdte ontn och noch d'r Baron selvs. „Hochwater speele“, dat jing jetz net mier. Henger dä Struuk jespronge, die Joldstöcke en de Boxetäsch jestoppt on aff jing et dursch et Jestrüpp nach Huss.

Die vam Schloss hant die Kess natürlisch derek jefonge, och dat läje Kiske. Irijendeener mende, hä hei doh och noch jet dursch dat Jebösch husche jesenn. För dä Verwalter wohr dat janz klohr: dat kann bloß dä Drickes jewäss sinn! Also mejke se sesch, dä Baron, dä Verwalter on die drej Knaite, op d'r Wääsch noh die Hött van dänne Klantes.

Dä Drickes soh se all van Wiedem koome, soht hä möt sinn Famillisch, hä selvs, sin Frau, dat Bella, on sin drej Blaare, am Äätesdösch. Op däm Dösch stung enne Körf möt Brot, en Kann möt Water

on e Kruutdöppe. Kött bevörr dä „Besöök“ vam Schloss kohm, konnt dä Drickes die Joldstöckskes noch em Kruut verschwinde loote. En dä Moment, wo die Düür opjing, ess dat letzde jrad versonke.

„Wo sind die Goldstücke?“ bröllde dä Baron en die Stoov. Dä Drickes mejk d'r Domme on said: „Hüür esch Jold, Herr Baron, kickt ösch doch enns öm. Süüt hej jet noh Jold uut? Äwer, wo'r eemohl hej sitt, könnt'r röisch e Häppke mötääte!“ Kenn Antwood, doch sonne Bleck van ohwe eraff, dä bedüdde noch mieh als blooß nää. Dä Verwalter on die Knaite finge jlich aan, dat janze Huus op d'r Kopp ze stelle. Doh et net jroot wohr, wohre se och flott fädisch. Dohnoh hant se em Stall jesökt, dä wohr och ärsch klee, een Hipp on ee Färke. Dann woht noch dat janze Heu vam Söller eraff jetrocke. Wie se nix mier wosse, sind se möt lange Jesejter affjetrocke.

Zwei Johr späder hant Drickes on Bella sesch et Huus e beske uutjebout, dohnoh en Kuh jejolde, dann zwei Schöhp on och noch e Päd. Töschedursch, so wie et jing, e paar Morje Lank dobej jekoofte. Noh zehn Johr wohr et enne rischtisch feine Hoff. Op däm 10-jöhrije Jubiläum van dä „Joldsäje“ hät'e vüüre aan de Pohts e Scheld jenarelt. Doh stung drop: „Kruutdöppes Hoff“!

Däm Baron ka'mer blooß eens saare: Wüür'ste net so van ohve eraff möt dem Drickes ömjeange on hei's die Einladung, mötzeääte aanjenohme, wüür'ste veletts köt för em satt noch op Jold jestoote.